Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	2C/107/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5110214805
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Rybárik
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2015:5110214805.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom JUDr. Jánom Rybárikom v právnej veci navrhovateľov: 1/ rade F. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom A. X., V. XX/XX, v 2/ rade F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/X, A. X., obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária Andrea Havelková, s.r.o., J. Milca 11, Žilina, IČO: 36854956, proti odporcom: v 1/ rade E. K. nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, V., právne zastúpený JUDr. Pavel Zajac, advokát so sídlom M. Slovenskej 10, Prievidza, v 2/ rade ERPOS, spol., s.r.o., IČO: 31588506, so sídlom Vysokoškolákov 4, Žilina, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske Námestie 2, Žilina, IČO: 36855278, o návrhu navrhovateľov o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Odporca v rade 2/ j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi v rade 1/ istinu vo výške 8.000 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V ostatnej časti súd návrh navrhovateľa v rade 1/ z a m i e t a.

Súd návrh navrhovateľa v rade 2/ z a m i e t a.

O trovách konania a trovách právneho zastúpenia rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovatelia v rade 1/ a 2/ sa podaným návrhom domáhali ochrany osobnosti, zaplatenia nemajetkovej ujmy a to navrhovateľka v rade 1/ vo výške 25.000 eur a navrhovateľ v rade 2/ vo výške 8.000 eur. Svoj návrh odôvodnili tým, že dňa 24.11.2008 navrhovateľkin syn a brat navrhovateľa v rade 2/ T. Z. utrpel pracovný úraz, ktorému podľahol. Prevádzkovateľom strojného zariadenia, ktorým bola spôsobená smrť ich príbuzného, bol odporca v rade 2/. Vodičom zemného nakladača bol odporca v rade 1/. Jeho smrťou došlo k významnému a nezvratnému zásahu do života navrhovateľov v rade 1/ a 2/, kde smrťou T. Z. bolo vážnym a definitívnym spôsobom zasiahnuté do sféry ich súkromného života a tým do ich osobnostných práv spočívajúcich okrem iného i v práve na súkromný život s najbližšími a na rozvíjanie vzťahov s najbližšími. Konaním odporcu v rade 1/ došlo k neoprávnenému zásahu do života a telesnej integrity T. Z., t.j. do jeho osobnostných práv chránených Ústavou SR i ustanoveniami O.z. Nebohý T. Z. mal v čase nehody necelých 55 rokov a mohol mať pred sebou ešte mnoho rokov života. Konanie odporcu v rade 1/ malo za následok závažný negatívny dopad na navrhovateľov v rade 1/ a 2/, svojou nedbanlivosťou nebohému spôsobil neodstrániteľnú a teda absolútnu ujmu - smrť. Nakoľko T. Z. utrpel pri nehode zranenia, ktorým na mieste podľahol a nemal v tom čase manželku ani deti, domáhajú sa posmrtnej ochrany osobnosti navrhovatelia v rade 1/ a 2/ v zmysle § 15 O.z. Podľa názoru navrhovateľov v rade 1/ a 2/ primeranou náhradou nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla nebohému ako aj im, ako najbližším príbuzným, je peňažná suma v celkovej výške 33.000 eur. Z toho 15.000 eur na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla samotnému nebohému, 10.000 eur na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla

matke nebohého - navrhovateľke v rade 1/ a 8.000 eur ako náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla navrhovateľovi v rade 2/, ako jeho bratovi.

Odporca v rade 1/ žiadal návrh navrhovateľov v 1/ a 2/ rade v plnom rozsahu zamietnuť. Výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňujú navrhovatelia sa má odvíjať od okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Priznal, že skutočne to bol on, ktorý spôsobil nehodu so svojím stavebným strojom. Za tento skutok bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prievidza. Bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu dva roky. Išlo o nedbanlivostný trestný čin. V rámci nárokov na náhradu uviedol, že treba brať do úvahy aj tú skutočnosť, že T. Z. pri tejto nehode bol pod vplyvom alkoholu. Navrhovatelia nepreukázali ani intenzitu vzťahov medzi poškodeným T. Z. a nimi ako navrhovateľmi.

Aj odporca v rade 2/ žiadal návrh navrhovateľov v 1/ a 2/ rade zamietnuť. Nemajetkovú ujmu, ktorú žiadajú, považoval za neprimeranú. Samotná závažnosť vzniknutej ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj o osoby, ktorá neoprávnene zásah spôsobila. Ďalej dôvodil, že na strane navrhovateľa v rade 1/ nie je pasívna legitimácia a naopak na strane navrhovateľa v rade 2/ nie ja aktívna legitimácia s poukazom na 15 § O.z. Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že súrodenci si nemôžu po smrti fyzickej osoby uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti. Taktiež poukázal na to, že T. Z., v čase pracovného úrazu, bol pod vplyvom alkoholu, pričom zo správy IP, ktorý vyšetroval príčiny závažného pracovného úrazu, vyplýva záver, že na jeho strane neboli zistené žiadne nedostatky, ktoré by mohli mať akýkoľvek vplyv na tragickú nehodu.

Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že tunajší súd už vo veci dva krát rozhodoval. Naposledy rozhodoval rozsudkom 2C/107/2010-381, ktorý bol vyhlásený dňa 17.6.2013. Vtedy zaviazal odporcu v rade 1/ zaplatiť navrhovateľke sumu 2.000 eur, odporcu v rade zaplatiť navrhovateľke v rade 1/ sumu 8.000 eur. V časti o zaplatenie istiny vo výške 4.000 eur súd návrh navrhovateľa v rade 2/ zamietol a v časti o zaplatenie istiny vo výške 23.000 eur návrh navrhovateľov v rade 1/ a 2/ zamietol.
Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie odporcovia v rade 1/ a 2/, takisto aj navrhovatelia v rade 1/ a 2/.
Uznesením KS v Žiline 8Co/602/2013-419 rozsudok OS vo výroku, ktorým bola odporcovi v rade 1/ uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke v rade 1/ istinu vo výške 2.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zostal nedotknutý.
Rozsudok OS v spojení s opravným uznesením v ostatných výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okrem zmätočnosti niektorých zdôvodnení v písomnom vyhotovení rozsudku vytkol prvostupňovému súdu to, že riadne neujasnil predovšetkým otázku, akých nárokov sa domáha navrhovateľka v rade 1/ proti odporcom v rade 1/ a 2/ a akých nárokov sa domáha navrhovateľ v rade 2/. Ujasní si aj otázku, kto bol pôvodcom neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti v dôsledku úmrtia syna navrhovateľky v rade 1/ a brata navrhovateľa v rade 2/. Ako aj otázku príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a ujmou, ktorú mali vo svojej osobnosti utrpieť navrhovatelia. Na uvedené základné otázky dá prvostupňový súd jasnú a presvedčivú odpoveď. Zdôvodnenie musí zároveň korešpondovať aj s výrokovou časťou. Ujasní si, akú časť zodpovednosti za svoju smrť nesie i nebohý T. Z..

Súd po oboznámení sa s týmto uznesením opätovne vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámil a prečítal výpovede svedkov X. Z., V. Z., P. O., V. C., s potvrdením o zaškolení a zaučení obsluhy kolesového nakladača L XXX, postupom prác odporcu v rade 1/, pripojeným spisom Okresného súdu Prievidza 3T/89/2010, pripojeným spisom Okresného súdu Žilina 16C/92/2003, spisovým materiálom 21D/1112/2008, rozhodnutím Sociálnej poisťovne, poistnou zmluvou na poistenie pojazdných strojov a zariadení, životným poistením, zárobkovými pomermi nebohého T. Z., fotokópiou spisového materiálu IP Trenčín 1TN-29-11-2.2/ZPI2-J1-08, ďalšími listinnými dôkazmi a zistil nasledovné.

Dňa 24.11.2008 v čase o 12.35 hod. v Prievidzi na Ul. Nadjazdová bez popisného čísla v priemyselnej zóne bývalej panelárne Priemstavu Prievidza počas povrchových zemných úprav pritlačil odporca v

rade 1/, pri cúvaní strojným zariadením zemného nakladača L 544, T. Z. o ďalšie strojné zariadenie - univerzálne pásové rýpadlo CAD 330D, pričom boli T. Z. spôsobené rozsiahle devastačné poranenia brušnej dutiny s ich následným vytlačením von, ktoré boli nezlučiteľné so životom, následkom čoho ešte v ten deň T. Z. zomrel.

Prevádzkovateľom strojného zariadenia - zemného nakladača L 544 ako aj univerzálneho pásového rýpadla CAD 330D bol odporca v rade 2/, pre ktorého odporca v rade 1/ vykonával zemné práce.

Navrhovatelia v rade 1/ a 2/ na pojednávaní dokazovali, že F. Z. je matkou nebohého a navrhovateľ v rade 2/ je jeho bratom. Trvali na úhrade nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti. Dokazovali, že navrhovateľka v rade 1/ spoločne so zosnulým T. Z. tvorili spoločnú domácnosť v A.. Tento jej poskytoval pomoc, žil s ňou v spoločnej domácnosti. Aj keď chodil na týždňovky, tak víkendy trávieval so svojou matkou. Tejto robil nákupy, hradil úhrady spojené s užívaním rodinného domu a finančne ju zabezpečoval.
Čo sa týka navrhovateľa v rade 2/, tento mal veľmi dobré vzťahy so svojím nebohým bratom. Navštevovali sa počas sviatkov, menín, narodenín, chodili spoločne na oslavy. Z uvedených dôvodov považujú smrť T. za významný zásah do práva na život, resp. zásah do práv na ochranu súkromia a rodinného života navrhovateľov.
Aj po zrušení prvostupňového súdu krajským súdom právny zástupca navrhovateľov v rade 1/ a 2/ uvádzal, že navrhovateľka v rade 1/ sa domáha voči odporcom fakticky dvoch nárokov. Prvý nárok, na ktorom nezmenene, i napriek názoru KS v Žiline zotrvávajú, je nárok vo výške 15.000 eur, ktorého zaplatenia sa navrhovateľka domáha ako osoba oprávnená v zmysle § 15 O.z., ktorý jej priznáva právo uplatňovať nárok alebo právo na ochranu osobnosti zomretej osoby. Samotná navrhovateľka je matkou - teda rodičom zomrelého T. Z., ktorému bolo zasiahnuté do jeho osobnosti. V súvislosti s vysloveným právnym názorom KS v Žiline poukázal na tú skutočnosť, že sa jedná o jeden z viacerých právnych názorov na právo pozostalých uplatňovať nároky z porušenia osobnostného práva na ochranu osobnosti, pričom druhým právnym názorom, na ktorý však KS nepoukázal je ten, ktorý prezentuje okrem iného aj napr. D. G. v O.z. Veľký komentár, vydavateľstvo Eurokódex, že nástupnícke fyzické osoby majú právo na ochranu osobnosti v rovnakom rozsahu, v akom prislúcha toto právo dotknutej fyzickej osobe vrátane možnosti uplatňovať aj príslušné žalobné nároky uvedené jednak v § 13 ods. 1 O.z. ale aj v § 13 ods. 2 O.z., teda aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto zotrvali na podanom návrhu aj v tejto časti a tvrdili, že navrhovateľka v rade 1/ ako matka zomretého T. Z. má nárok požadovať náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 15 O.z. v spojení s ust. § 13 ods. 2 O.z. na základe osobitného právneho nástupníctva daného práve §-om 15 O.z.
Druhý nárokom, ktorý si uplatňovala navrhovateľka v rade 1/ voči odporcom je nárok na náhradu sumy 10.000 eur, a to titulom porušenia jej osobnostných práv a jej práva na ochranu osobnosti podľa § 13 ods. 2 O.z., nakoľko je nepochybné, že vzhľadom na intenzitu a nezvratnosť zásahu, ktorého pôvodcami sú odporcovia v rade 1/ a2/, že nie je možné, aby v danom prípade bolo dostatočným zadosťučinením morálne zadosťučinenie. Preto prislúcha navrhovateľke v rade 1/, ktorá utrpela stratou syna nezvratnú a dlhotrvajúcu citovú ujmu, aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle 13 ods. 2 O.z.
Rovnako aj navrhovateľ v rade 2/, resp. jeho právny zástupca sa domáhal nárokov v zmysle § 13 ods. 2 ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla zásahom do jeho osobnostných práv, a to do jeho práva na ochranu súkromia a na ochranu osobnosti, pričom sa tejto náhrady domáhal vo výške 8.000 eur voči obom odporcom, t.j. voči odporcom v rade 1/ a 2/ solidárne.

Čo sa týka ďalšej otázky nastolenej KS a to otázka príčinnej súvislosti, tak právny zástupca poukázal na ustálenú judikatúru, jednak na komentár opätovne D. G. k O.z., pričom príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom, ktorý spočíva v protiprávnom zásahu do práv jednak T. Z. a jednak navrhovateľov v rade 1/ a 2/ a následnou ujmou je zrejmé, že k citovej ujme došlo smrťou T. Z., došlo k zásahu do jeho práv na život a nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s jeho smrťou, ktorú považovali za neoprávnený zásah, i následná citová ujma navrhovateľov v rade 1/ a 2/.
Podľa ich názoru nemožno v danom prípade o príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy.
Čo sa týka výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy vo vzťahu k jednotlivým odporcom, treba prihliadať aj na mieru zavinenia, avšak taktiež aj na ekonomické pomery škodcu, ktoré majú potom tiež vplyv na ďalšiu prevenciou pôsobenia tejto sankcie. Žalovali, čo je podľa ich názoru aj právnej teórie možné, solidárne obidvoch odporcov, pričom sú si vedomí, že odporca v rade 1/ a jeho ekonomické pomery sú zrejme horšie ako ekonomické pomery odporcu v rade 2/. Avšak na strane druhej miera pričinenia alebo

zavinenia, ktorú je potrebné pri výške sankcie skúmať, je u odporcu v rade 1/ vyššia ako u odporcu v rade 2/.
Napokon poukázal právny zástupca navrhovateľov v rade 1/ a 2/ aj na judikované rozhodnutia NS SR 3Cdo/228/2012 z 26.9.2013, z ktorého jednoznačne vyplýva, že podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá tento prevádzkovateľ za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe. Podľa ich názoru je teda nepochybné, že je tu daná jednak pasívna vecná legitimácia odporcu v rade 1/, ktorú ani nenamietal ale aj pasívna vecná legitimácia odporcu v rade 2/, ktorý túto namietal.

Odporca v rade 1/ na pojednávaní uviedol, že prvostupňový súd by sa mal predovšetkým vysporiadať s troma základnými otázkami. S prvou otázkou, či je potrebné odporcov v rade 1/ a 2/ zaviazať solidárne alebo ponechať delenú zodpovednosť. Podľa jeho názoru aj v tomto konkrétnom prípade sa javí, aby bolo rozhodnuté o delenej zodpovednosti, a to aj vzhľadom na skutočnosti, na ktoré poukázal zástupca navrhovateľov. A to najmä s prihliadnutím na tú skutočnosť, že uplatnená ujma má mať predovšetkým satisfakčnú úlohu, prevenčnú a sankčnú. Taktiež podľa jeho názoru by mal súd prihliadnuť v akej ekonomickej situácii sa jednotlivé žalované subjekty nachádzajú. Poukázal na to, že jeho klient je v podstate starobný dôchodca, ktorého jediným príjmom je starobný dôchodok. Aj vzhľadom na túto skutočnosť považoval prvostupňové rozhodnutie súdu ohľadne nemajetkovej ujmy, ktorú priznal navrhovateľom v sume 2.000 eur za správnu a voči tomuto výroku ani nepodával odvolanie.
Ďalej sa vyjadril k tomu, že nárok navrhovateľky v rade 1/ podľa § 15 O.z. nie je daný. Od samého začiatku spochybňujú oprávnenosť navrhovateľa v rade 2/ - oprávnenosť domáhať sa nemajetkovej ujmy navrhovateľa v rade 2/. Napokon zhrnul, že nárok navrhovateľky v rade 1/ uznávajú len v časti, kde sa opiera o ust. § 13 ods. 2 O.z. Neuznávajú nárok, ktorý sa opiera o ust. § 15 O.z. U navrhovateľa v rade 2/ považujú jeho nároky za neodôvodnené.

Odporca v rade 2/ opätovne poukázal na tú skutočnosť, že odporca 2/ nebol prevádzateľom vozidla. Bol to odporca v rade 1/, ktorý mal reálnu a faktickú možnosť dlhodobo disponovať s pracovným strojom. Za daného skutkového stavu a dôkaznej situácie sa domnievajú, že k škodovej udalosti, a teda k vzniku zásahu do osobnostných práv navrhovateľov nedošlo osobitnou povahou prevádzky vozidla, ale že k tejto škodovej udalosti došlo pri pracovnej činnosti a táto škodová udalosť vznikla aj teda povahou pracovného stroja. Poukázali pritom na rozhodnutie NS SR Rc 77/2007, ktorého právna veta znie, že ak bola škoda spôsobená pracovným strojom pri činnosti, na ktorú slúži a nie pri jeho preprave vlastnou motorickou silou, nejde o škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku a o zodpovednosť prevádzateľa, ktorá je podľa § 427 O.z. V danom prípade bol pracovný stroj použitý na činnosť, na ktorú slúžil a neplnil tak funkciu dopravného prostriedku. V každom prípade neuznával nároky navrhovateľa v rade 2/. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by došlo k akémukoľvek zásahu do jeho osobnostných práv. práve vzhľadom na ten vzťah, ktorý mal k nebohému bratovi a ktorý nebol ideálny. Takisto si nemyslím, že by mal odporca v rade 2/ niesť väčšiu mieru zodpovednosti len z dôvodu, že má pozitívnejšie ekonomické postavenie na trhu. Žiadal návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietnuť aj samotnom pojednávaní.
Súd, ako to už vyššie naznačoval, opätovne vykonal dokazovanie najmä oboznámením sa s listinnými dôkazmi.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza 3T/89/2010, predovšetkým z rozsudku tohto súdu mal súd zistené, že dňa 19.5.2010 na verejnom zasadnutí v konaní o dohode, vine a treste bolo rozhodnuté, že odporca v rade 1/ bol uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1/, 2/ písm. a/ Tr. z. v podstate na tom skutkovom základe, ako bol popísaný aj v tomto rozsudku. Bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky, pričom výkon trestu mu bol podmienečne odložený na skúšobnú domu v trvaní dvoch rokov. Poškodený F. Z. a F. Z. sa s nárokom na náhradu škody odkázali na konanie občianskoprávne.

Z pripojeného spisového materiálu 16C/92/2003 tunajšieho súdu mal súd preukázané, že manželstvo medzi nebohým T. Z. a T. Z., rod. X. bolo rozsudkom rozvedené. Z odôvodnenia vyplýva, že manželstvo uzatvorili po trojročnej známosti, pričom pred uzavretím manželstva žili v spoločnej domácnosti po dobu dva a pol roka. Manželstvo bolo rozvedené predovšetkým z toho dôvodu, že nebohý T. Z. pracoval v ČR. Chodil domov v neskorých večerných hodinách. Nedokázali sa zhodnúť na vedení spoločnej domácnosti a ani na financovaní domácnosti.

Zo spisového materiálu 21D/1112/2008 tunajšieho súdu vyplýva, že bolo prejednané dedičstvo po T. Z., pričom z osvedčenia o dedičstve vyplýva, že majetok poručiteľa bol 27.532,79 eur. To bola aj čistá hodnota jeho dedičstva. Celé dedičstvo nadobudla v celosti F. Z. - matka t.j. navrhovateľka v rade 1/.

Z protokolu Inšpektorátu práce Trenčín vyplýva, že na strane zamestnávateľa, t.j. odporcu v rade 2/ boli zistené nedostatky v tom slova zmysle, že riadne nezabezpečil, aby pracovné postupy a usporiadanie pracovných miest neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov. Odporca v rade 2/ určil zamestnancom náplň práce len rámcovo bez určenie konkrétneho miesta výkonu práce so stavebným strojom. Nezabezpečil plnenie požiadaviek na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci s prihliadnutím najmä na umiestnenie pracoviska, určenie priestorov na prejazd a pohyb pracovných prostriedkov, vzájomné pôsobenie pracovných činností uskutočňovaných na stavenisku, čo je v rozpore so zák. č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisku. Ako iné nedostatky, ktoré neboli v príčinnej súvislosti s udalosťou uviedol to, že postihnutý T. Z. požil alkoholické nápoje počas pracovnej doby.

Ďalej bolo preukázané, že Sociálna poisťovňa svojím rozhodnutím dňa 4.1.2010 priznala nárok na náhradu nákladov spojených s pohrebom ohľadom F. Z. v sume X.XXX,XX eur.
Z pripojených zárobkových pomerov nebohého zas vyplýva, že jeho priemerná mzda bola okolo 1.000 eur mesačne.

Z prečítaných svedeckých výpovedí svedkov, ktorí vypovedali už v prvotnom konaní, pred tým ako krajský súd zrušil rozsudok tunajšieho súdu, vyplýva nasledovné:
Svedok P. O. na pojednávaní sa vyjadroval k osobne nebohého T. Z.. Spoločne s ním pracoval vo firme odporcu v rade 2/. Pracovali mimo bydliska, takže bývali spoločne na ubytovni. Po pracovnej dobe, keď si niečo vypili, tak rozprávali o svojich rodinách. Pamätá si na jedno obdobie, keď sa mu nebohý sťažoval na svojho brata. Uvádzal, že mu to s ním nejako nevychádza, že sa nemajú radi a že spoločne nevychádzajú. Konkrétne detaily o týchto nezhodách nechcel hovoriť. Pokým pracovali v Prievidzi, tak chodili na týždňovky, víkendy trávievali doma. O iných vzťahoch v rodine nebohý nerozprával. Len spomínal to, že si nerozumel so svojím bratom.

Z prečítanej výpovede svedkyne V. Z. vyplýva, že bola švagrinou nebohého. Poznala ho od roku 1976. V sedemdesiatych rokoch mala svadbu s jeho bratom. Okrem T. a F. mali ešte sestru, takže ako rodina sa pravidelne navštevovali počas sviatkov, počas menín, narodenín, chodili spoločne na oslavy. Nebohý T. býval s matkou. Táto mu prala, varila. Toto trvalo až pokým sa neoženil. Na určitú dobu sa odsťahoval do Žiliny. Ešte pred rozvodom manželstva sa opätovne vrátil ku svojej mame. Vzťah medzi bratmi bol veľmi dobrý. Keď sa vrátil z roboty vždy ich navštívil, ich deťom nosil sladkosti. Jej muž mu rád pomáhal. Nebohý sa venoval športovému strieľaniu a kynológii. Potom ako umrel, tak sa nemal kto postarať o matku, a preto začala bývať u nich doma. Sama poukázala na to, že nie je toho dňa, čo by nerozprávala o svojom nebohom synovi.

Zhodne vypovedal aj svedok X. Z.. T. Z. bol jeho strýko. Bol to dobrý chlap. Jeho otec F. Z. mal s nebohým veľmi dobrý vzťah. Podľa jeho vyjadrenia strýko nemal veľmi rád veľké oslavy, radšej sa nejako vyhovoril, aby nemusel na tieto chodiť. Jeho koníčkom bola športová streľba, venoval sa aj psom. K svojej matke mal veľmi dobrý vzťah. Keď sa vrátil z práce, tak matka mu pripravovala stravu, oprala mu, ožehlila. Čo sa týka pohrebu udával, že pohreb vybavovali jeho rodičia. Bratia si vzájomne pomáhali. To sa týkalo napr. aj dreva, pokým doviezli drevo navrhovateľovi v rade 2/, tak prišiel a pomohol mu ho porezať. Zasa to bolo aj naopak.

Ďalej súd prečítal aj svedeckú výpoveď V. C.. Ten v kritickom čase, kedy zomrel T. Z., pracoval na uvedenej stavbe vo funkcii stavbyvedúceho. Tento jednoznačne na pojednávaní uviedol, že stroj, na ktorom pracoval odporca v rade 1/, patril firme M., bol vo vlastníctve tejto firmy. Firma stroj zapožičala odporcovi v rade 1/, aby na tomto stroji pracoval, resp. vykonával pre nich prácu. Tento stroj dostali ako úplne nový a prakticky od samého začiatku vykonával na ňom práce pán K. a to pre ich spoločnosť. Táto výpožička nebola urobená písomne, bolo to ústne dojednané. Riadne prebral tento stroj od spoločnosti, oni mi poskytli kľúčiky. Zdôraznil, že odporca v rade 1/ mal tento stoj vo výpožičke. Údržba na stroji sa robila každý 500 motohodín. Prišli servisní pracovníci z firmy, ktorá im stroj dodala a robili bežnú kontrolu a údržbu. Odporca K. mal hmotnú zodpovednosť za tento stroj. Keby na tom stroji niečo poškodil, tak

by to musel nahradiť. Konkrétne v Prievidzi vykonávali búracie práce, likvidovali starú fabriku, mali stanovený harmonogram práce.
V kritický deň odporca v rade 1/ s prideleným strojom odpratával suť zo starej cesty, nakladal ju na motorové vozidlá. T. Z. mal na starosti búracie práce, búral staré silo. T. Z. pracoval na traktore, čo mal pred sebou búracie kladivo. Podľa jeho názoru k smrteľnému úrazu došlo v tom čase, keď si robil údržbu na tomto búracom kladive. Keďže premazával kladivo na tomto stroji, tak bol otočený chrbtom k činnosti, ktorú vykonával odporca v rade 1/. Vtedy došlo aj k jeho pritlačeniu. Podľa jeho názoru to bol nebohý, ktorý zanedbal bezpečnosť pri práci. Údržbu na búracom kladive mohol vykonať inokedy. Obyčajne sa to robí hneď zrána, keď sa stroje zahrievajú. Ďalej uviedol, že pochybil i odporca v rade 1/, keď sa nepresvedčil, či môže bezpečne cúvať. Ťahač, na ktorom pracoval, má dve spätné zrkadlá. Jedno má umiestnené v strede kabíny vozidla. Navyše odporca v rade 1/ mal vždy v kabíne na zadnom skle zavesenú vestu, takže keď sa pozrel na spätné zrkadlo priamo z kabíny, tak mu vesta zavesená vzadu v kabíne znemožňovala výhľad. Podľa jeho názoru treba brať aj do úvahy tú vec, že odporca v rade 1/ na tom nakladači za deň možno urobí aj 150x ten istý úkon. Keby sa mal zakaždým obzerať do spätných zrkadiel, bolo by to asi až moc, určite sa spoliehal, že za tým strojom nikto nestojí, ak nie je v takom postavení, že sa nepresviedča, že so strojom sa cúva.

Podľa článku 8 ods. 1/ dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 15 ods. 1/ Ústavy SR veta prvá, každý má právo na život.

Podľa článku 15 ods. 2/ Ústavy SR nikto nesmie byť pozbavený života.

Podľa § 11 O.z. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života
a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnosti.

Podľa § 13 ods. 1/ O.z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2/ O.z. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1/ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 15 O.z. po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti jeho manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

V nadväznosti na citované ustanovenia jednak dohovoru o ochrane ľudských práv, jednak Ústavy SR a Obč. zákonníka je potrebné uviesť aj judikatúru, ktorá sa venuje samotnej ochrane osobnosti. Do pozornosti dáva súd uznesenie Krajského súdu v Košiciach 1Co/201/2005, z ktorého vyplýva, že v prípade, že interpersonálne vzťahy tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia, ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienky, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne. Je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Právnym prostriedkom ochrany proti takémuto zásahu je návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha, podľa ustanovení o ochrane osobnosti, primeraného zadosťučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z rozsudku Krajského súdu Ostrava 23C/52/96 vyplýva, že ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové, kultúrne vzťahy, vytvorené v rámci ich súkromného, rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb.

Aj z uznesenia ÚS SR sp. zn. III.ÚS 132/2002 vyplýva, že jednotlivé čiastkové práva, ktorým sa na základe ust. § 11 až § 16 O.z. poskytuje ochrana, sú v ustanovení v § 11 O.z. vypočítané len demonštratívne. Z rámca všeobecnej úpravy § 11 O.z. nemožno vylúčiť ani ďalšie práva poskytujúce

ochranu jednotlivým stránkam osobnosti fyzickej osoby a jej slobodnému rozvoju, ako sú právo na ochranu súkromného, rodinného života, právo na osobnú slobodu, slobodu pohybu a pobytu a na ochranu obydlia, ako aj právo na realizáciu svojich záujmov vrátane záujmov profesionálnych a odborných.

Z rozsudku NS ČR 30Cdo/1088/2005 vyplýva „... z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva z cela neodčiniteľnou ujmou, ktorá postihuje ostatných členov, tak že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 O.z. je pri vedomí neodčiniteľnosti zásahu adekvátnym prostriedkom obrany vo vzťahu k nemu ...“.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo a nepochybne bolo dokázané a vyplýva to aj z rozsudku Okresného súdu Prievidza 3T/89/2010, že odporca v rade 1/ svojím konaním v rozpore s právnymi predpismi sa dopustil zásahu do práva na život a telesnej integrity nebohého T. Z.. Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že odporca v rade 1/ sa neodvolal voči výroku, ktorým ho súd zaviazal zaplatiť navrhovateľke v rade 1/ nemajetkovú ujmu v sume 2.000 eur. V tejto časti sa teda stal rozsudok tunajšieho súdu právoplatný.

Medzi navrhovateľmi a nebohým existovali silné sociálne a citové putá vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z výpovede navrhovateľky, ako aj z výpovede svedkov X. Z. a V. Z.. Nebohý žil so svojou matkou v spoločnej domácnosti, ktorá sa o neho starala a ten ju zase finančne zabezpečoval. Spoločne takto tvorili rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovanými väzbami. Veľmi dobre vychádzal aj so svojím bratom, vzájomne si pomáhali, navštevovali sa. Nečakaná náhla smrť syna a brata drasticky a nezvratne zasiahla do života navrhovateľov, kde obaja takto utrpeli náhlu stratu, kedy následne prežívali a stále prežívajú nielen pocity úzkosti a smútku, ale stratili aj možnosť viesť s nebohým súkromný život, ktorý je odo dňa jeho smrti ochudobnený o sféru prirodzených vzťahov s jedným s najbližších rodinných príslušníkov.
Svedkyňa V. Z. uvádzala, že od smrti T. Z. navrhovateľka v rade 1/ ho každý deň spomína. Túto stratu pociťuje najmä navrhovateľka v rade 1/ o to intenzívnejšie, že stratou syna stratila i podporu, pomoc a starostlivosť z jeho strany, ktorej sa jej zo strany syna v tomto jej pokročilom veku dostávalo. Syn sa o ňu pokým bol doma, dennodenne staral, zabezpečoval jej všetko potrebné, čo si vzhľadom na svoj vek nedokázala sama zabezpečiť a spraviť.

Protiprávnym konaním odporcov takto došlo k nenávratnej deštrukcii vzťahov a väzieb medzi navrhovateľmi a nebohým T. Z., ktoré tvorili základ ich súkromného života a tým k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv nebohého i navrhovateľov, a to ich práva na život, súkromie a práva na rodinný život. Právo na súkromie fyzickej osoby zahrňuje vo svojej podstate aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s inými ľuďmi a vzhľadom na skutočnosť, že súčasťou súkromného života je i rodinný život, zahrňuje vzťahy medzi blízkymi príbuznými, ktoré prispievajú k rozvoju každej z týchto osobností.

Táto interpretácia práva na súkromie je aj v súlade s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcich sa interpretácie a aplikácie článku 8 ods. 1/ dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd, v ktorých sa zdôrazňuje myšlienka, že rešpektovanie súkromného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami. Súčasťou práva na súkromie, teda je rodinný život, ktorý zahrňuje nielen sociálne, morálne a kultúrne vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi vytvárané v dobe ich skutočného spolužitia, ale aj vzťahy medzi ostanými blízkymi príbuznými bez ohľadu na to, či spolu trvalo žijú, či nie.
Právo na ochranu osobnosti nebohého a navrhovateľov v rade 1/ a 2/ bolo porušené protiprávnym zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť. Morálna satisfakcia je pritom nedostatočná, nakoľko podľa názoru navrhovateľov v rade 1/ a 2/ a s poukazom na rozsah následkov zásahu do života nebohého i do života navrhovateľov žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na ochranu osobnosti nebohého a navrhovateľov.

Čo sa týka samotných nárokov, súd znova dáva do pozornosti, že navrhovateľka v rad 1/ sa svojím návrhom domáhala nárokov vo výške 15.000 eur v zmysle ust. § 15 O.z. Ďalej nárokov uplatňovaných v zmysle § 13 vo výške 10.000 eur. Navrhovateľ v rade 2/ si uplatňoval nároky vo výške 8.000 eur v zmysle § 13 O.z. To znamená, že navrhovateľ v rade 2/ sa nedomáhal nárokov v zmysle § 15 O.z. Čo sa týka uplatňovaných nárokov navrhovateľkou v rade 1/ v zmysle ust. § 15 O.z. súd poukazuje na pôvodné

rozhodnutie KS v Žiline 6Co/291/2011 zo dňa 30.5.2012. Odvolací súd uviedol, že ohľadne nárokov na tzv. postmortálnu ochranu osobnosti osôb v uvedených v § 15 O.z. sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými NS SR sp. zn. 2Cdo/93/2008 zo dňa 30.3.2010. Závery NS SR si osvojil aj vo vzťahu k predmetnej veci. Vo vzťahu k tomuto nároku uviedol, že v prípade, ak sa satisfakcie domáhajú osoby uvedené v § 15 O.z., môžu sa domáhať priznania rôznych foriem morálneho zadosťučinenia. Osoby, podľa označeného ust. O.z, ktorým vzniklo originárnym spôsobom zvláštne osobnostné právo, však už v rámci posmrtnej ochrany zomrelej osoby nemôžu svojím menom s úspechom uplatňovať aj zadosťučinenie v peniazoch. Satisfakcia, ktorú tieto osoby môžu žiadať, musí byť totiž satisfakciou pre zomrelú fyzickú osobu, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, čo explicitne vyplýva z dikcie § 15 O.z., kde je stanovené, že osoby tu uvedené môžu po smrti fyzickej osoby uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti. Je preto vylúčené, aby tieto osoby mohli v týchto prípadoch s úspechom uplatňovať zadosťučinenie v peniazoch, pretože toto právo je pre jeho osobnú povahu obmedzené výlučne na dotknutú fyzickú osobu. Ak teda dotknutá fyzická osoba zomrela, poskytnutie peňažného zadosťučinenia niekomu inému než jej, by stratilo svoju satisfakčnú funkciu, t.j. s zmierniť nemajetkovú ujmu práve dotknutej fyzickej osoby. V predmetnej veci bolo zasiahnuté do osobnostných práv nebohého T. Z., t.j. do jeho práva na život. Napriek skutočnosti, že išlo o zásah neoprávnený, smrťou T. Z. zaniklo právo tejto konkrétnej fyzickej osoby domáhať sa ochrany podľa § 13 ods. 2 O.z. Na dedičov ani na osoby uvedené v § 15 O.z. nemohlo prejsť ani právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktoré pre svoju osobnú povahu viazané výlučne na dotknutú fyzickú osobu a okamihom zásahu - smrťou zaniklo.
Čo sa týka tunajšieho súdu, tento sa takisto v celom rozsahu stotožnil so závermi KS ohľadom § 15 O.z. Na tomto mieste však treba podotknúť, že navrhovateľka v rade 1/ si z titulu ust. § 15 O.z. uplatňovala nemajetkovú ujmu v sume 15.000 eur. Vzhľadom na uvedené potom v tejto časti súd jej návrh zamietol.

Súd rozhodoval teda o uplatnených nárokoch navrhovateľa v rade 1/ vo výške 10.000 eur a navrhovateľa v rade 2/ vo výške 8.000 eur v zmysle § 13 ods. 2 O.z.

Čo sa týka jej uplatňovaných nárokov v zmysle § 13 ods. 2 O.z., a to titulom porušenia jej osobnostných práv na ochranu osobnosti, zaviazal súd odporcu v rade 2/ zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 eur. Už bolo spomínané, čo sa týka odporcu v rade 1/, pôvodným rozsudkom bol tento zaviazaný zaplatiť istinu vo výške 2.000 eur, v ktorej časti sa stal rozsudok právoplatný. Navrhovateľka v rade 1/ ako matka nebohého T. Z. utrpela nezvratnú a dlhotrvajúcu citovú ujmu stratou svojho syna. S týmto žila v spoločnej domácnosti. T. Z. bol v produktívnom veku, mal 55 rokov. Venoval sa športovej streľbe a kynológii. Ako to už bolo konštatované, pokým bol doma, tak všemožne pomáhal svojej matke, finančne ju zabezpečoval, robil nákupy, drobné opravy na rodinnom dome.
Znova súd opakuje, že navrhovateľka v rade 1/ sa domáhala zaplatenia z titulu týchto nárokov celkom sumy 10.000 eur a to solidárne od odporcov v rade 1/, 2/. Súd jej priznal uplatňovaný nárok v zmysle § 13 ods. 2 v sume 8.000 eur. Bral zreteľ aj na tú skutočnosť, že odporca v rade 1/ už vyplatil na základe právoplatného rozsudku navrhovateľke sumu 2.000 eur. Pri takomto rozhodnutí súd nevychádzal zo solidárnej zodpovednosti odporcov v rade 1/, 2/. Predovšetkým je treba v tomto smere poukázať na šetrenie samotného IP, ktoré šetrilo príčiny a vznik nehodovej udalosti.

Z protokolu IP Trenčín bolo nepochybne zistené, že na strane zamestnávateľa, t.j. odporcu v rade 2/ boli zistené nedostatky pri bezpečnosti pri práci. Bol to odporca v rade 2/, určil zamestnancom náplň práce len rámcovo bez určenie konkrétneho miesta výkonu práce so stavebným strojom. Nezabezpečil plnenie požiadaviek na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci s prihliadnutím najmä na umiestnenie pracoviska, určenie priestorov na prejazd a pohyb pracovných prostriedkov, vzájomné pôsobenie pracovných činností uskutočňovaných na stavenisku. Vyhodnotil to ako rozpor so zák. č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisku.
Ako to vyplýva z tohto protokolu, bol to odporca v rade 2/, ktorý nezabezpečil riadne pracovné postupy. Túto skutočnosť musel súd vyhodnotiť aj pri samotnej delenej zodpovednosti odporcov v rade 1/ a 2/. Bral do úvahy aj tú skutočnosť, ktorú naznačil vo svojej výpovedi svedok C., že nebohý T. Z. v rozpore vykonával bežnú údržbu svojho pracovného stroja priamo na stavenisku pri výkone práce. Takáto údržba pracovného stroja sa vykonáva obvykle pred započatím stavebných prác. Samotný svedok ako stavbyvedúci uviedol, že táto údržba sa mohla urobiť buď po pracovnom čase, alebo pred nástupom na pracovisko. V tom teda videl tunajší súd aj čiastočné zavinenie na strane poškodeného, teda nebohého T. Z.. Navyše údržbu vykonával tým spôsobom, že stál chrbtom k stroju, ktorý ovládal odporca v rade 1/. Samozrejme, že pri zohľadňovaní výšky nemajetkovej ujmy ohľadom zaplatenia nemajetkovej ujmy odporcom v rade 2/ súd bral do úvahy aj ekonomické pomery škodcov. Odporca v rade 1/ je momentálne

dôchodca. Jediný jeho príjem je dôchodok. Ako to už bolo konštatované jeho právnym zástupcom, tento na základe právoplatného rozsudku okamžite poukázal sumu 2.000 eur navrhovateľke v rade 1/. Naopak ekonomické pomery odporcu v rade 2/ sú v tomto prípade výrazne lepšie ako odporcu v rade 1/.

Na tomto mieste súd dáva do pozornosti aj vyjadrenie právneho zástupcu odporcu v rade 2/, ktorý kategoricky namietal, že v čase dopravnej nehody bol prevádzateľom staveného stroja. Tento mal vo výpožičke odporca v rade 1/. Nešlo o dopravný prostriedok na prepravu osôb, ale o prostriedok - stavebný stroj.
Súd však musí rozporovať uvádzané tvrdenia. Prevádzateľom tohto stavebného stroja bol stále odporca v rade 2/. Tento je vlastníkom tohto stavebného stroja. Súd dáva do pozornosti ust. § 427 ods. 1, 2 O.z. fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.
Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.
Napriek tomu, že pojem „prevádzateľ" nie je definovaný, pre jeho zmysel je charakteristické, že je to fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu a faktickú možnosť trvale disponovať s dopravným prostriedkom. Prevádzateľ nemusí byť totožný s vlastníkom dopravného prostriedku, prípadne s jeho vodičom. Z uvedeného treba vyvodiť, že prevádzateľom nebude ten, kto mal vozidlo napr. požičané iba na určitý čas, teda môže ho používať len prechodne. Medzi dopravné prostriedky zákonodarca v O.z. uvádza - motorové vozidlá, ktoré sú poháňané motorickou silou, autá, autobusy, motocykle, bicykle s motorom, pohyblivé stroje premiestňujúce sa z miesta na miesto napr. buldozéry, rýpadlá a podobne. V tomto smere súd poukazuje na to, že odporca v rade 2/ nesie zodpovednosť v zmysle § 427 ods. 1 O.z. za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Medzi takéto dopravné prostriedky sa radia aj stavebné stroje. Odporca v rade 2/ bol jednoznačne prevádzateľom tohto stavebného stroja. Prevádzateľom tohto stavebného stroja nemohol byť odporca v rade 1/, lebo tento mal len po dobu stavebných prác zapožičaný tento stavebný stroj. Vlastníckom a prevádzateľom bol jednoznačne odporca v rade 2/.
Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti potom súd priznal navrhovateľke v rade 1/ nemajetkovú ujmu v sume 8.000 Eur. Túto bude povinný uhradiť odporca v rade 2/. Súd však nemôže opomenúť aj tú skutočnosť, že určitú mieru zavinenia v tomto konkrétnom prípade niesol aj samotný nebohý T. Z.. Z výpovede svedka stavbyvedúceho pán C. vyplynulo, že nebohý v rozpore s bezpečnosťou práce vykonával bežnú údržbu svojho pracovného stroja priamo na stavenisku pri výkone práce. Takáto údržba pracovného stroja sa vykonáva jednak pred začatím prác v raňajších hodinách, prípade po skončení pracovného dňa. Aj súd v tomto smere poníma konanie nebohého ako nezvyklé, keď počas pracovnej doby na stavenisku, kde bolo veľmi rušno - pohyb pracovníkov, stavebných strojov, začal vykonávať údržbu stavebného stroja, pričom sa venoval tejto a nie stavenisku a okoliu, kde prebiehali búracie a demolačné práce. Sám seba vystavoval nebezpečenstvu vzniku pracovného úrazu. Súd teda v konečnom dôsledku aj s prihliadnutím na spoluzavinenie nebohého, ktoré však spoluzavinenie bolo v tomto konkrétnom prípade len minimálne, priznal navrhovateľke v rade 1/ v časti jej nároky, ktoré opierala o ust. § 13 ods. 2 O.z. a nároky, ktoré opierala, ako to už súd vyššie rozviedol, v zmysle § 15 O.z., tieto nároky zamietol.
Ohľadne nárokov navrhovateľa v rade 2/ aj súd mal za to, že jeho nároky v zmysle ust. § 13 ods. 2, 3 O.z. nie sú dôvodené. V tomto konaní nebol preukázaný vážny zásah do jeho cti do takej miery, ktorý by oprávňoval súd priznať mu aj nemajetkovú ujmu v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2,3 O.z. V tejto súvislosti poukazuje súd aj na svedeckú výpoveď svedka O., ktorý farbistým a objektívnym spôsobom popísal, aký bol vzťah medzi nebohým a navrhovateľom v rade 2/.

O trovách konania rozhodoval súd v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. V zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Je zrejmé, že v tomto konaní bolo uplatnených viacero nárokov zo strany navrhovateľov v rade 1/ a 2/. V časti súd tieto nároky priznal, v časti nároky zamietol. Aj od tohto sa potom bude musieť odvíjať následné priznanie trov konania a trov právneho zastúpenia po právoplatnosti rozsudku. Po právoplatnosti rozsudku bude zrejmé, ktoré nároky boli skutočne priznané pre navrhovateľov v rade 1/ a 2/, ktoré boli zamietnuté a aj podľa pomeru úspechu vo veci samej môže súd objektívne rozhodnúť o týchto trovách konania a trovách právneho zastúpenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak
a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).